

„Celé lesy prózy.“

Krátky rozhovor Jána Gavuru s Jurajom Briškárom

Slovenský spisovateľ a literárny vedec **Juraj Briškár** (1964) je známy koncíznymi, paradoxnými, ľahko absurdnými sentenciami a aforizmami. V poslednom období vzbudil pozornosť novelou *Sprievodca nezrozumiteľnosťou* (2014), ktorá sa dostala do finále Anasoft litera, a knihou tvorivého čítania sveta *Poetika zmyslového vnímania* (2014). Z ďalších umeleckých kníh vyberáme *Mlčanie* (1994), *Chôdza v Oriente* (1998), *Autumnal furniture* (2002). Populárnou sa stala aj kniha esejí o umení a literatúre *Elementárne situácie v literatúre* (2005).

JG: Tvoja najnovšia tvorba nemá prekvapivo formu sentencií ani esejistickej prózy, ale štandardnej poézie. Čo spôsobilo zmenu, že si sa odrazu stal básnickým debutantom?

JB: Došlo k tomu náhle. V rýchlom slede za sebou vzniklo viacero textov. Vysvetľujem si to ako skok do vzduchu, snahu otvoriť sa novej skúsenosti.

JG: Zmenilo sa niečo v tvojej autorskej práci s textom, ideou, obrazom? Majú to básnici ľahšie ako prozaici alebo „sentencisti“?

JB: Aforizmy, či skôr sentencie alebo gnómy, sú mocné a nebezpečné formy. Pripomínajú semená rastlín alebo vajíčka, v ktorých sa skrýva obrovský hlad schopný raz, ak na to príde, obsiahnuť všetko. Sú to krátke texty, v ktorých možno pri bližšom pohľade nájsť celé lesy prózy. Môcť rozbehnúť sa v nich, neobmedzovať sa na jedinú vetu je veľmi uvoľňujúce. V porovnaní s mojím dlhoročným osamelým prebývaním v aforizmoch je pre mňa svet básnikov a poézie čosi ako záhradná oslava.

JG: Máš pocit, že uchvátenie písaním poézie bude trvalejšie alebo pôjde o jednorazový autorský experiment?

JB: Uchvátený som pohľadom na veci vôkol mňa. Všetky akoby boli pozlátené. Môj vzťah k nim je plný obdivu možno aj preto, že na rozdiel od nich, od stolov, stoličiek, zubných kefiek, nie som veľmi užitočný. Predmety a roly, aj tie najvznešenejšie, vrátane roly básnika, nedokážem brať dostatočne vážne.